

ARBEIDSRECHTBANK VAN BRUSSEL

24ste kamer – openbare zitting van 31 januari 2013
VONNIS

A.R. nr. 11/10297/A

Aud. nr

Arbeidsovereenkomst-bediende

Rep. nr 13/ 002327

Eindvonnis

IN ZAKE :

Mevrouw N L

eisende partij, vertegenwoordigd door de heer Stijn DE BEUL, syndicaal afgevaardigde, volmachtdrager;

TEGEN:

A. SCHULMAN INTERNATIONAL SERVICES, met maatschappelijke zetel te 1840 Londerzeel, Technologielaan 7;
verwerende partij, vertegenwoordigd door Meester David DE PEUTER loco Meester Loïc PELTZER, advocaat;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtzaken;

Gelet op de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek;

1. Procedure.

Het proceduredossier bevat:

- de inleidende dagvaarding dd. 18 juli 2011;
- de beschikking overeenkomstig artikel 747 § 2 van het Gerechtelijk Wetboek d.d. 13 september 2011;
- de conclusies voor verwerende partij dd. 13 december 2011;
- de conclusies voor eisende partij dd. 26 april 2012;
- de bijkomende syntheseconclusies voor verwerende partij dd. 29 juni 2012;
- de bundels van partijen.

De verzoeningspoging op de zitting van 15 november 2012 mislukte.

De partijen hebben gepleit op de zitting van 15 november 2012, waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad genomen werd.

2. Voorwerp van de vordering.

De vordering van eiser strekt ertoe verweerster te horen veroordelen tot betaling van volgende bedragen:

- € 25.410,87 bruto ten titel van beschermingsvergoeding preventieadviseur
- € 193,90 ten titel van onkostenvergoeding
- € 15.000,00 bruto ten titel van bonusvergoeding
- € 2.301,00 bruto ten titel van vakantiegeld op de bonusvergoeding

In ondergeschikte orde:

- € 17.301,00 bruto ten titel van schadevergoeding

te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intresten op de brutobedragen vanaf hun eisbaarheid, evenals de kosten van het geding.

Vervolgens verzoekt eiser de Rechtbank verweerster te veroordelen tot afgifte van een loonafrekening en belastingsfiche 281.10 m.b.t. de gevorderde bedragen en dit onder verbeurte van een dwangsom van 25 euro per dag en per ontbrekend document (met uitzondering van de fiscale fiche 281.10), bij niet-afgifte ervan binnen de maand na betekening van het uit te spreken vonnis.

Tenslotte vordert eiser de uitvoerbaarheid bij voorraad van het vonnis niettegenstaande elk verhaal, zonder zekerheidsstelling en mits uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

3. De feiten.

Eiser trad op 1 juli 2009 als HR Director in dienst van verwerende partij.

Eiseres stelt dat zij in de loop van september 2009 aangeduid werd als preventieadviseur.

Op 2 augustus 2010 werd zij ontslagen mits de uitbetaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan 6 maanden loon.

Eiseres meent aanspraak te hebben op een beschermingsvergoeding omdat de procedure voor het ontslag van een preventieadviseur niet werd nageleefd en zij vordert eveneens een bonis en een onkostenvergoeding.

Verwerende partij wenste die bedragen niet te betalen zodat eiser overging tot dagvaarding.

4. In rechte.

1. De beschermingsvergoeding.

Er wordt door partijen niet betwist dat artikel 10 van de Wet van 20 december 2002 betreffende de bescherming van de preventieadviseurs, de werkgever een vergoeding verschuldigd is wanneer hij de specifieke procedure bij ontslag van een preventieadviseur niet volgt.

Artikel 17 § 1 van het KB van 21 maart 1998 1998 betreffende de interne diensten voor preventie en bescherming op het werk bepaalt de wijze van samenstelling van de interne dienst.

Overeenkomstig § 2 van datzelfde artikel 17 van het KB Interne Dienst voor preventie en bescherming op het werk bepaalt de werkgever, na voorafgaand akkoord van het Comité, de minimumduur van de prestatie van de preventieadviseurs dermate dat de aan de interne dienst toegewezen opdrachten te allen tijde volledig en doeltreffend worden vervuld. Door duur van de prestaties moet worden begrepen de tijd die minimaal moet besteed worden om de opdrachten en activiteiten toegekend aan de preventieadviseurs te kunnen vervullen.

Artikel 20 § 1 van het KB Interne Dienst voor preventie en bescherming op het werk stelt dat de werkgever de preventieadviseur of hun tijdelijke plaatsvervangers aanduidt, hen vervangt of hen uit hun functie verwijderd, na voorafgaand akkoord van het Comité.

Artikel 57 van de Wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van het werk bepaalt dat de preventieadviseur die deel uitmaakt van de onderneming waar hij zijn functie uitoefent kan noch werkgever noch personeelsafgevaardigde zijn.

Verwerende partij stelt dat Mevrouw L niet aantoont dat zij door haar werkgever effectief benoemd werd tot preventieadviseur, noch dat zij haar status effectief bekleedde. Het is de werkgever en niet het Comité voor Preventie en bescherming op het werk dat de preventieadviseur aanduidt.

Verwerende partij stelt dat het bewijs van haar aanstelling het voorlopig en informatief verslag van de vergadering van het Comité voor Preventie en bescherming op het werk van 25 september 2009 niet kan weerhouden worden aangezien uit niets blijkt dat verwerende partij om advies gevraagd heeft betreffende de aanstelling van een nieuwe preventieadviseur noch dat verweerster overgegaan is tot de effectieve aanstelling van eiseres.

Verwerende partij stelt dat eiseres niet mocht aangesteld worden omdat zij een werkgeversafgevaardigde was.

Eiseres stelt dat zij niet als werkgeversafgevaardigde was tewerkgesteld omdat haar functie niet beantwoordt aan de leidinggevende functies die door verwerende partij werden aangeduid naar aanleiding van de sociale verkiezingen 2008.

Verwerende partij stelt dat de enige reden waarom eiseres niet formeel als werkgeversafgevaardigde zetelde in de ondernemingsraad en het Comité PBW van verweerster, was dat haar functie van "European HR Director" pas in 2009 (en dus na de sociale verkiezingen van 2008) gecreëerd werd. Dit verklaart meteen ook waarom de functie van eiseres niet was opgenomen in de lijst van leidinggevende functies die door verweerster werd opgesteld naar aanleiding van de sociale verkiezingen van 2008.

Als European HR Director was eiseres verantwoordelijk voor de verschillende nationale HR managers van de A. Schulman groep, waaronder de HR Manager België, die rechtstreeks aan eiseres rapporteerde. Wat blijkt nu uit het arbeidsreglement van verweerster: de HR Manager België, mevrouw E D , zetelde als werkgeversvertegenwoordiger in zowel de ondernemingsraad als in het Comité PBW van verweerster. Aangezien de rechtstreekse ondergeschikte van eiseres als werkgeversafgevaardigde was aangeduid, kan er geen enkele twijfel over bestaan dat ook eiseres formeel zou zijn aangeduid als werkgeversafgevaardigde indien zij reeds bij de sociale verkiezingen van 2008 in dienst was geweest bij Verweerster in de functie van European HR Director.

Evenmin kan het betwist worden dat eiseres bij de huidige sociale verkiezingen van 2012 formeel als werkgeversafgevaardigde zou aangeduid worden. In 2008 vormde verweerster nog een technische bedrijfseenheid met A. Schulman Plastics BVBA op de bedrijfssite te Bornem. Sinds 2008 is verweerster echter geëvolueerd naar een zogenaamd "shared service center", dat financiële en operationele ondersteuning biedt aan alle A. Schulman-entiteiten in Europa, het Midden-Oosten en Afrika. Voor de meeste functies werden de personen met bevoegdheden op groepsniveau gegroepeerd op een nieuwe locatie te Londerzeel. Uit een vergelijking van de lijst van voorgedragen werkgeversafgevaardigden voor de sociale verkiezingen van 2012 met de overeenkomstige lijst voor de sociale verkiezingen van 2008 blijkt dan ook duidelijk dat voor iedere functie telkens de persoon met de verantwoordelijkheid op groepsniveau voor EMEA (Europe, Middle East & Africa) werd opgenomen. Enkel voor wat de HR functie betreft, is de HR Manager Belgium opgenomen in de lijst. Dat de functie "European HR Director" in de lijst ontbreekt, is louter te wijten aan het feit dat die functie sinds het ontslag van eiseres wordt ingevuld door de heer A G , die niet te werk gesteld wordt door verweerster, maar door één van de entiteiten van de A. Schulman groep in Duitsland.

Verder stelt verweerster dat de welzijnswet van openbare orde is zodat haar eventuele aanstelling onwettig zou zijn geweest en dus van generlei waarde moet worden beschouwd.

De Rechtbank meent dat de bepalingen van de Welzijnswet inderdaad van openbare orde zijn doch die wet beschermt het welzijn van de bedienden en elke rechter wordt geacht te waken over de openbare orde en geen handelingen toe te staan die daarmee in strijd zijn. Een rechter die geen strafrechter is kan de fout niet bestraffen maar kan wel besluiten er geen gevolgen aan te verbinden die gunstig zijn voor de overtreder, in casu verweerster.

De Rechtbank meent dat het jaarverslag van de interne dienst dienstjaar 2009 wel een officieel document is dat werd ondertekend door de bestuurder van verwerende partij. Dat dergelijke formulieren dienen ingevuld te worden om na te gaan of de wetgeving correct toegepast wordt. Indien een werkgever "verkeerde" informatie doorgeeft begaat hij een inbreuk die strafbaar is.

Verder blijkt niet uit de verklaring van de heer L G dat eiseres geen preventieadviseur was.

De heer G verklaart enkel dat zij nooit een vergadering van het Comité voor Preventie en Bescherming op het Werk heeft bijgewoond.

Verder blijkt uit de neergelegde mails dat Mevrouw B , preventiedeskundige ergonomie IDEWE vzw, steeds de opleidingsdata rond ergonomie zowel naar de heer G I als naar eiseres stuurde. Hieruit kan afgeleid worden dat eiseres als preventieadviseur werd aanzien.

Wat de prestatieduur als preventieadviseur betreft meent de Rechtbank dat de 10 % vermeld in het jaarverslag dient te worden weerhouden aangezien dit document in tempore non suspecto werd ondertekend door de bestuurder van verweerster.

Het gevorderd bedrag van 25.410,87 € bruto is derhalve verschuldigd.

4.2. De bonus.

Artikel 6 van de arbeidsovereenkomst stipuleert:

"De werknemer zal deelnemen aan het bonus programma van de onderneming na haar proefperiode; de target bonus is 25 % van het bruto jaarsalaris. Uitbetaling is afhankelijk van de bereikte individuele doelstellingen en de bereikte doelstellingen van de firma. Op de bonus worden de van toepassing zijnde sociale en fiscale inhoudingen gemaakt. Het eerste jaar wordt deze bonus geprorateerd naargelang datum van indiensttreding. Er wordt uitdrukkelijk overeengekomen dat elke andere bezoldiging of gratificatie, die de werkgever bij uitzondering of periodiek aan de werknemer mocht toekennen, buiten het in hoger lid vermeld loon, en behoudens tegenstrijdige bepaling, een gift zal uitmaken en derhalve nooit rechten kan doen ontstaan voor de toekomst."

De Rechtbank dient vast te stellen dat de toepassingsvoorwaarden van dit artikel door partijen niet werden overeengekomen.

Uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat de individuele doelstellingen en de doelstellingen van de firma bepaald werden.

Elke contractuele verplichting veronderstelt een bepaald of bepaalbaar voorwerp (Cass. 21 februari 1991, Pas. 1991, I, p. 604).

Indien het voorwerp van de verplichting niet bepaald, noch bepaalbaar is op basis van de bdingen van de overeenkomst, behoort het niet toe aan de Rechtbank zich in de plaats te stellen van de partijen en te bepalen, volgens hetgeen hij redelijk of billijk vindt, het voorwerp dat de partijen onbepaald gelaten hebben.

Bijgevolg, daar de objectieven en de te bereiken resultaten ter bekoming van een bonus, niet werden overeengekomen, kan er aan de Rechtbank niet worden gevraagd deze a posteriori te bepalen.

Eiseres kan aan verweerster niet verwijten de objectieven niet te hebben bepaald daar zij evenmin verweerster in gebreke heeft gesteld om deze mede te delen.

Dit gedeelte van de vordering is ongegrond.

4.3. De terugbetaling van kosten.

Dit wordt niet meer betwist.

4.4. De uitvoerbaarheid.

Mevrouw I vordert eveneens de uitvoerbaarheid bij voorraad van het tussen te komen vonnis niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

(i) Omtrent de uitvoerbaarheid bij voorraad.

Het weze echter onderlijnd dat Mevrouw I op generlei wijze haar verzoek tot uitvoerbaar verklaring van het te vellen vonnis beantwoordt.

De voorlopige tenuitvoerlegging van een vonnis (artikel 1398, 1ste lid Ger. W.) wijkt af van het beginsel dat verzet of hoger beroep de tenuitvoerlegging van de aangevochten rechterlijke uitspraak schorst (artikel 1397 Ger. W.).

De rechter mag slechts met passende omzichtigheid zijn vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaren (Antwerpen 11 februari 1987, R.W. 1986-87).

De voorlopige tenuitvoerlegging van een vonnis kan niet automatisch worden toegestaan. De rechter moet in voldoende mate overtuigd zijn dat zijn beslissing tot veroordeling niet vatbaar is voor ernstige kritiek (Arbh. Brussel 4 november 1997, Soc. Kron. 1998, 195).

De uitvoerbaar verklaring bij voorraad is een uitzonderlijke maatregel aangezien deze volledig afwijkt van het algemeen principe, vervat in artikel 1397 Ger. W., volgens hetwelk elk beroep schorsende werking heeft (Brussel, 10 oktober 2001, A.J.T. 2001, 747).

Deze uitzonderingsmaatregel kan dan ook slechts worden toegelaten in een beperkt aantal gevallen, nl. bij hoogdringendheid of bij een dreigend gevaar dat een partij zich aan de uitvoering zal onttrekken.

Te dezen is aan die voorwaarden geenszins voldaan en Mevrouw I laat trouwens na hieromtrent ook maar enigszins een motivatie en/of argumentatie aan te brengen.

Het tussen te komen vonnis kan dan ook niet uitvoerbaar bij voorraad worden verklaard.

(ii) Inzake de uitsluiting van kantonnement.

Nog veel minder kan het recht op kantonnement, essentiële beveiligingsmaatregelen tegen insolventie van een uitvoerende partij, zomaar zonder motivering worden uitgesloten (Luik 28 juni 1985, Jur. Liège 1985, 486).

Artikel 1406 Ger. W. bepaalt:

“De rechter die uitspraak doet over de vordering zelf, kan beslissen dat er geen reden is tot kantonnement voor alle veroordelingen die hij uitspreekt of voor een deel ervan, indien de vertraging in de regel de schuldeiser aan een ernstig nadeel blootstelt.”

De rechter kan slechts beslissen dat er een reden is tot kantonnement indien, bij toepassing van artikel 1406 Ger. W., de vertraging in de regeling de schuldeiser aan een ernstig nadeel blootstelt. Dit moet in concreto gemotiveerd worden (Antwerpen 11 februari 1987, R.W. 1986-87; Brussel 20 augustus 1992, J.T.T. 1993, 578; Gent 22 december 1993, P&B, 1993-1994, 41).

Dit is in casu niet het geval.

Het uitsluiten van het vermogen tot kantonnement is te dezen dan ook niet gerechtvaardigd. Deze mogelijkheid kan immers slechts uitgesloten worden indien het minste uitstel in de uitvoering de schuldeiser ernstige schade zou berokkenen (Luik 17 maart 1987, Rev. Liège 1987, 839).

Mevrouw I toont niet aan dat voldaan is aan de voorwaarden opdat te dezen het vermogen tot kantonnement zou worden uitgesloten.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Rechtsdoende op tegenspraak en in eerste aanleg;

Verklaart de vordering ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt verwerende partij tot het betalen aan eiseres van volgende bedragen:

- 25.410,87 € bruto ten titel van beschermingsvergoeding;
- 193,90 € bruto en titel van onkostenvergoeding,
te vermeerderen met de wettelijke en gerechtelijke intresten, na aftrek van de sociale en
fiscale lasten.

Veroordeelt verwerende partij tot afgifte van de aangepaste sociale documenten, behalve het formulier C4 m.b.t. het toegekend bedrag.

Wijst eiseres voor het overige af.

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding, begroot in hoofde van eisende partij op 148,49 euro dagvaardingskosten.

Aldus gevonnist door de 24ste kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel, waar zitting hielden:

M.-E. MAUROY,
J. QUISTHOUDT,
F. BUGGENHOUDT,

Ondervoorzitter,
Rechter in sociale zaken - werkgever,
Rechter in sociale zaken - werknemer,

en uitgesproken ter openbare terechtzitting van
alwaar aanwezig waren:

31 januari 2013

M.-E. MAUROY, Ondervoorzitter,
bijgestaan door T. DUBELLOY, Griffier,

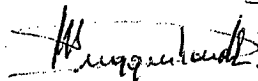
de griffier,

de Rechters in sociale zaken,

De Ondervoorzitter,

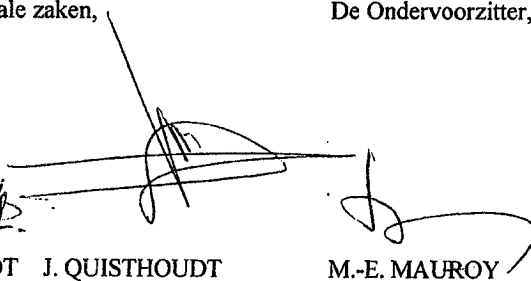

T. DUBELLOY

F. BUGGENHOUDT

J. QUISTHOUDT

M.-E. MAUROY